

Příhody
z notového
sešitu

Radek Hušťan

ALBATROS

Příhody z notového sešitu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Radek Huštan

Příhody z notového sešitu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Příhody z notového sešitu

Radek Huštan

PŘÍHODY Z NOTOVÉHO SEŠITU

Napsal a nakreslil Radek Huštan

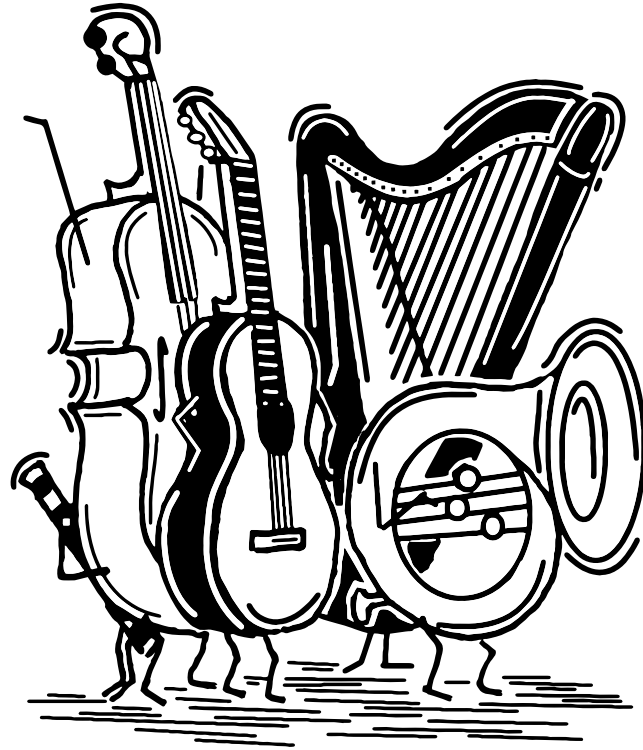
Obsah

Předmluva	7
O prvních tónech	9
O rozbitých housličkách	15
O zvláštním zákazu v ZUŠ	21
O plátku a klarinetu	27
O ztracené taktovce	33
O kulhavém metronomu	39
O komorní hudbě	45
O ztraceném didžeridu	51
O strašidle v divadle	57
O příliš hlučném lesním rohu	63
O jednočlenné kapele	69
O klavírním snu	75
O nové hudbě	81
O obytném akordeonu	87
O melodických ozdobách	93
O violoncellu, co neznalo noty	99
O potulném flétnistovi	105
O síle hudby	111

Předmluva

Vážení milovníci hudby, talentovaní umělci, hudební géniové a v neposlední řadě amúzikové, příběhy v této knize vám ukážou hudební svět trochu jinak, než ho znáte. Zjistíte, že noty nejsou jenom černobílé, že není hudba všechno, co se zpívá, a že ne vždy záleží jen na talentu. Pohádky o muzikantech, hudebních nástrojích a písničkách se vám snad stanou nejen zdrojem zábavy, ale i inspirace a poučení. Všechny příběhy byly napsány podle skutečných událostí, ale jména hrdinů, ladění hudebních nástrojů a tóniny skladeb byly v zájmu ochrany osobních údajů změněny.

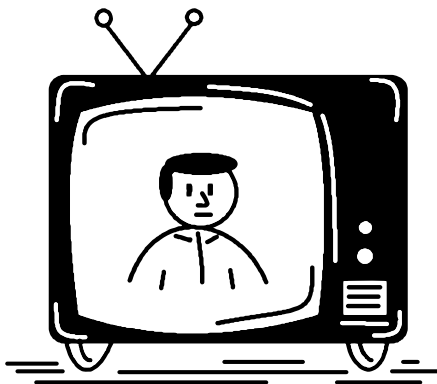

O prvních tónech

Svět je plný hudby, písní, oper, symfonií a dobrých i špatných zpěváků a hudebníků. Nebylo tomu tak vždy. Nejstarší filmy jasně svědčí o tom, že dříve svět býval němý a černobílý. Před mnoha a mnoha lety náš svět ovládaly tři neduhy – Nuda, Ticho a Smutek. Žádný člověk se nesmál, všude panovalo ticho, a přestože lidé znali tisíce textů, nikdo nezpíval. Svět byl tak pochmurný, že jednoho dne už nevyšlo ani slunce. Tak by tomu asi bylo dodnes, kdyby se o lidských trápeních nedoslechly hudební nástroje.

Hudební nástroje obývaly říši, která se jmenovala Notová republika. Žily v ní všechny nástroje od dřívěk přes xylofon, housle, flétnu, kytaru, klavír až k varhanám. Nástroje ale neznaly žádnou písničku, takže jejich hraní za moc nestálo. Vydávaly jen nejrůznější zvuky, přesněji hluky jako břink, písk, bum, prásk, hůů, a hlavně nesmíme zapomenout na blempc.

Vyprávění o třech neduzích se neslo světem, až došlo do Notové republiky. To už bylo hodně upravené, a hlavně přibarvené. Neduhů bylo prý čtyřicet a nebyly to neduhy, ale loupežníci. A pak se ještě povídalo něco

o Alibabovi, ale to není důležité. Tak se povídačka dostala i k jedněm housličkám a ty si řekly:

„Tak se to přece nemůže nechat! Jde se lidem na pomoc!“ Housličky vzaly smyčec, to namísto vycházkové hole, a vydaly se na dlouhou cestu do světa lidí.

Šly a šly a hrály si do kroku:

„Fidli, fidli. Fidli fidli, vrz, fidi.“

Najednou to zaslechla kytara, a tak se zeptala:

„Kam jdete, housličky?“

„Pomocť lidem od čtyřiceti neduhů!“

„Tak to já jdu taky. Ale musím si s sebou vzít podnožku!“ zabrnkala kytara.

Tak šly nástroje dva a hrály si do kroku:

„Fidli, drnky, fidli, bzzzz. Fidli, drnky, fidly, drnky.“

Uslyšel je kontrabas a taky se optal:

„Kampak jdete?“

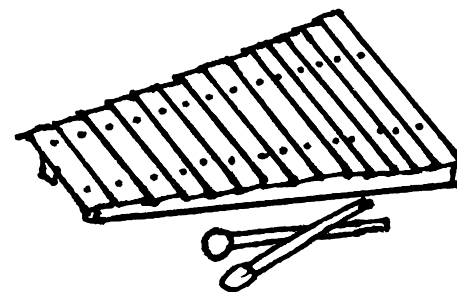
„Pomocť lidem od padesáti neduhů!“

„Tak to já jdu s vámi. Ale pomalu! Já chodím zásadně a výhradně v celých notách!“ zabručel kontrabas a šel.

Tak šly tři a hrály si do kroku:

„Fidli, drnky, brum. Fidli, drnky, brum. Fidli, drnky, brum.“

Pak je uslyšel pozoun a taky se zvědavě zeptal:

„Kampak si vykračujete?“

„Pomocť lidem od šedesáti neduhů!“

„Tak to já jdu také. Ale dáme si občas přestávku! Sem tam musím popadnout dech,“ zatroubil pozoun a šel.

Jistě si umíte představit, jak to pokračovalo. Postupně se přidávaly další nástroje: saxofon, klarinet, činely, violoncello, harfa, triangl a spousta dalších, až kráčelo celé procesí. Jenom s bubnem to bylo trochu jinak. Jak je uslyšel, vyzvídal:

„Kam to všichni jdete?“

„Pomocť lidem od sto sedmdesáti neduhů,“ odpověděly sborově nástroje.

„Tak ale okamžitě běžte z mého trávníku!“ zarachotí starý buben.

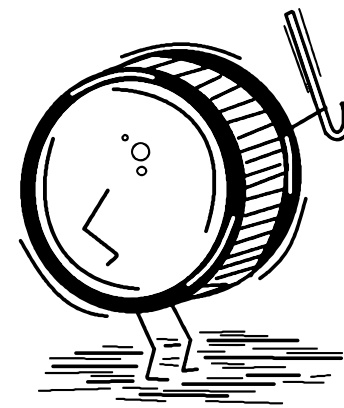
Nástroje šly tedy dál, ale bez bubnu.

Došly až do středu lidského světa a tam se rozmýšlely, co podniknou.

Lidé mezitím začali vycházet z domů a koukali, co se děje. Tolik hudebních nástrojů pohromadě ještě nikdo neviděl. Vždy třeba jen jeden, když přijel cirkus, a to se za to muselo zaplatit ještě 250 Kč. Všichni byli zvědaví a mohli si krk vykroutit, protože taková podívaná v jejich nudném světě ještě nebyla.

V tu chvíli začal první z neduhů ztrácet pevnou půdu pod nohama. Nuda se v tom rozruchu po kouscích rozpadala v prach. Mizela v zemi, až se nakonec dočista ztratila. Zůstal po ní jenom článek v hudebním magazínu.

„Hurá! Sláva! První neduh je pryč!“ volaly nadšené nástroje jeden přes druhý. To jim dodalo pořádný kus odvahy. Jeden neduh už byl pryč, tak zbývaly ještě dva.

Nástroje se semkly k sobě a začaly společně hrát, vlastně zatím jen hlučet, protože hrát neuměly. Vydávaly jen ohlušující rámus:

„Bum. Prásk. Fidli. Drnky. Břink. Písk. Bum. Tram. Pam. Hůů. Blempec.“

To ale bohatě stačilo na to, aby se druhý neduh k smrti vylekal. Ticho hrůzou vyskočilo vysoko do vzduchu. Když to lidé uviděli, začali také křičet na celé kolo. Vlna hluku unášela Ticho pryč, až zmizelo ve tmě za obzorem. Navždy ale zůstalo ve vzpomínkách a snech učitelů hudební nauky.

„Hurá! Sláva! Druhý neduh je pryč!“ volali nadšení lidé jeden přes druhého.

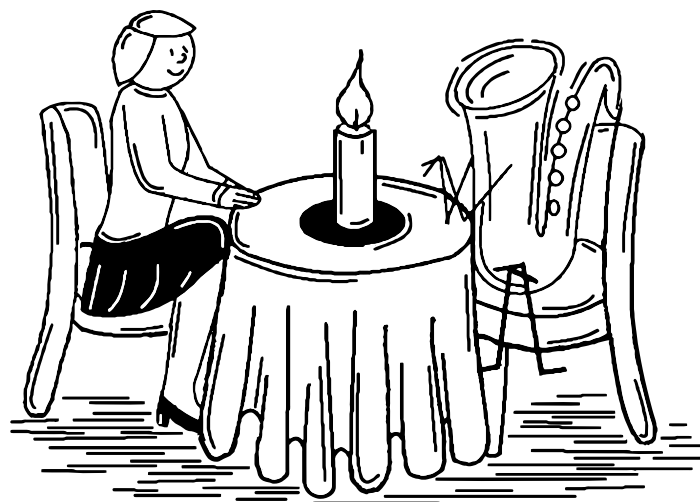
Ale ne na dlouho. V lidském světě stále zůstal ještě jeden neduh - Smutek.

Nástroje už ale nevěděly co dělat a i lidé byli v koncích. A kde se vzal, tu se vzal, přišel jim na pomoc nápad:

„Nástroje umí hrát a lidé znají slova, když se to dá dohromady, vznikne něco jedinečného, a Smutek zmizí raz dva.“ Smutek se leknutím až rozkašlal, když to slyšel.

„Co tak jedinečného by mohlo vzniknout? Že by surfovací prkno s motorem? Revolver, co střílí za roh? Polštář se zabudovaným slunečníkem? Počkat, to všechno už vlastně vymysleli,“ říkal si Smutek, „tak to bude neprůsvitné okno!“

Starší, mladší, kluk nebo holka, každý si vzal jeden nástroj a na koho nevyšlo, tak ten aspoň zpíval.

Smyčcové nástroje začaly hrát veselou melodii a smutek trochu znejistěl. Přidaly se dechy a Smutek se začal poděšeně rozhlížet. Pak se zapojily klávesové nástroje a Smutek zachvátila panika. Doplnily je bicí a všichni začali zpívat. Píseň nabrala správné tempo, rytmus a sílu. Bylo to opravdu jedinečné. To, co vzniklo, to byla hudba!

Smutek jen vzdechnul, mrknul a pak se najednou ozvalo „lup“ a „šup“ a Smutek byl pryč.

Obloha se rozjasnila a ulice zalila líbezná, hřejivá, veselá hudba.

„Jak se vám jen odvděčíme?“ ptali se lidé hudebních nástrojů.

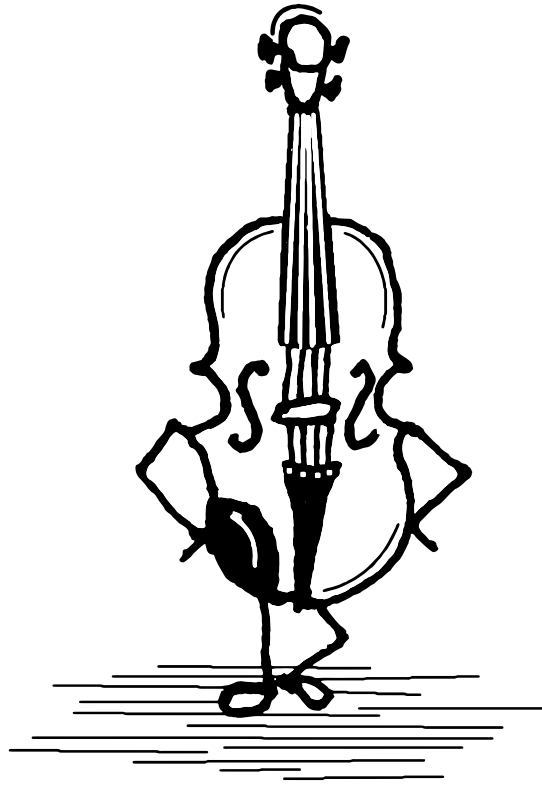
„Chceme s vámi zůstat už navždy!“ řekly hudební nástroje.

„Ano, ano!“ volali všichni nadšeně.

Hudební nástroje přišly na to, že bez lidí pořádnou hudbu nezahrají. A lidé zjistili, že s nástroji jim je veseleji. Chvilí to samozřejmě trvalo, než se lidé s hudebními nástroji sžili. Ještě dnes když potkáte nový nástroj, hned si s ním nerozumíte. Ale teď už na to soužití a dorozumívání máme školy.

Tři neduhy se sice podařilo zahnat, ale i tak stále zkouší proniknout do našeho světa. Proto je dobré mít u sebe stále nějaký hudební nástroj nebo znát veselou písničku a hudbou neduhy jednoduše zahnat.

O rozbitých housličkách

Jednou, někde v Itálii, žily malé housličky. Narodily se v obchodě s hudebními nástroji a jinými nezbytnými domácími potřebami. Byly hrozně neposedné a pořád se smyčcem poštuchovaly s ostatními nástroji.

Jednou do toho obchodu přišel tatínek s malým chlapcem a povídá: „Já bych chtěl pro syna nějaký hudební nástroj. Bene pasta koloseum a ať to moc nestojí.“

„Tak to jste na správném místě,“ odpověděl pan prodavač.

Začal vytahovat různé nástroje a ukazoval chlapci, jak se na ně hraje. Předváděl klavír, kytaru, buben, G klarinet i Es klarinet, flašinet, ale nic nebylo to pravé.

„Víte, on je chlapec trochu neposedný, chtělo by to nástroj, u kterého by se mohl pořádně hýbat,“ řekl tatínek.

„Počkejte, něco mě napadlo,“ řekl prodavač a zmizel ve skladu, ze kterého se doposud ozýval hrozný rámus.

Malé housličky tam zrovna hrály s pikolou na honěnou. Taktovka se snažila celou situaci uklidnit a vykřikovala:

„Dost! Stop! Uklidněte se!“

„Na tak malý klacík jsi nějaká panovačná,“ posmívaly se housličky.

„No dovolte, nejsem klacík, jsem taktovka. Takže panovačnost je moje přirozenost. Navíc já jsem ta nejpanovačnější taktovka na světě!“

Pan prodavač si hádky nevšímal, jako nindža se vyhnul třem právě okolo letícím činelům, chytil housličky a pospíchal zpět, aby je ukázal chlapci.

„Tohle bude to pravé,“ ujišťoval tatínka prodavač.

Chlapec chytil housličky pod bradu a zahrál smyčcem několik více než falešných tónů. Těžko říct, čím to byla vina, jestli housliček, nebo chlapce, ale hned sundali smyčcem keramickou vázu ze stolu a ta se rozlétla na všechny strany.

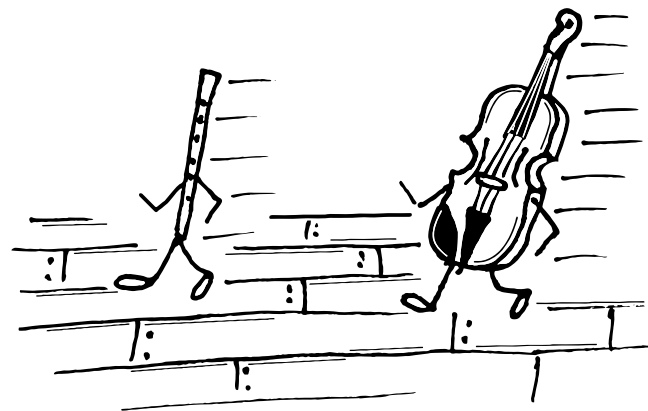
„Myslím, že se k sobě náramně hodíte!“ potvrdil rozčilený pan prodavač.

Housličky se chlapci líbily, tak je tatínek zaplatil, vázu samozřejmě také, a šli domů. Housličky sice měly nějaké námitky, třeba:

„Musíme koupit i další nástroje, a to zejména cimbál, protože s cimbálovkou to je teprve ta pravá zábava!“

Když odešli, prodavač se jen zaradoval, že se neposedných housliček konečně zbavil.

Doma chlapec cvičil jedna báseň. Hrál s housličkami na koncertech i kamarádům jen tak pro potěšení. A tak uběhl nějaký čas.

Chlapec povyrostl, housličky dostaly trochu rozum, ale opravdu jenom trochu, a skladbičky začaly být těžší a potřebovaly více času na nacvičení.

„Nebaví mě pořád cvičit, chci hrát fotbal, to mi jde samo.“
lamentoval chlapec a housličky na to odehrály:

„Uuuuvvviíí vvvrrrrzzz uuuááá...“ úplně ztratily řeč, už vydávaly jen zvuk kočky tahané za ocas.

Nato chlapec silně zatáhl smyčcem a housličky strašlivě zakřičely:

„Vvvrrrrrrrrzzzzzzuuuuuuíííííííí...“ bylo to slyšet až na ulici.

„Pomoc, pomoc! V tom domě je strašidlo!“ křičeli lidé venku.

Chlapce se to hrozně dotklo. Naštval se a vší silou praštil s housličkami o zem. Housličky se rozskočily na dva kusy. Držely je pohromadě jen struny. Hrát už na ně nešlo. A tak když šel chlapec s kluky zase hrát fotbal, chtěl je vyhodit do popelnice. Ale objevil se nečekaný problém.

„Patří housle do plastu, skla, nebo papíru?“ uvažoval chlapec. „Vážně nevím. Nechám je vedle popelnic, ať si s tím poradí někdo jiný.“

Housličky už myslely, že je s nimi konec. Naštěstí na nich z kovu nebylo skoro nic, takže je nikdo neodnesl do sběrný, a měly aspoň malou naději, že se objeví zachránce a ještě uniknou hudebnímu nebi.

Náhodou šel kolem jeden pán. Vyhazoval do popelnice krabici od pizzy a najednou uslyšel:

„Uvi uvi uvíííí. Uvi uvi uvíííí...“

